

Batoh a kufr

Letecká společnost Backpack Air měla sídlo v blízkosti bratislavského letiště. Tohoto zářijového dne se však nikomu nechtělo nějak zvlášť pracovat. Skončilo léto, začal školní rok. To dospělým v letecké společnosti naznačovalo blížící se návrat k pravidelným letům podle letového řádu pro období zimy.

V místnosti, která sousedila s kanceláří ředitele, právě zazvonil telefon. Sekretářka hovořila s jednou ze zaměstnankyň letiště. Nejdřív bylo několik vteřin ticho, potom si párkrát povzdechla.

„Hm, ano, chápu,“ řekla do sluchátka a protočila oči. „Je to divné, to ano...“

Po chvilce dalšího přitakávání a hmkání zareagovala: „Dobře tedy, pošlu ho tam.“ Rozloučila se a ještě jednou si nahlas povzdechla.

Je to opravdu divné, pomyslela si. Pracovnice letiště, konkrétně z oddělení Ztrát a nálezů jí právě oznámila, že našli kufr, který je prázdný. Nachází se v něm jen jedna útlá kniha. Objevili ho na zavazadlovém pásu linky Backpack Air z Londýna do Bratislavy. Tak jako vždy, když nastane situace, která vybočuje z normálu (a mohla by jakkoli ohrozit bezpečnost a provoz letiště), zavolali i v tomto případě zaměstnanci pyrotechnika. Ten však po vykonání prohlídky daného zavazadla

zjistil, že kufr není nebezpečný – kromě jedné knihy v něm není nic uloženého. Celé by to vypadalo jako pokus o vtip, kdyby na visače, která většinou obsahuje údaje o majiteli zavazadla, nebylo uvedené:

Daniel Padák, Fedinova 24, 85101 Bratislava.

Tento fakt sekretářka ignorovat nemohla. Daniel Padák byl nejen zaměstnancem společnosti Backpack Air, ale dokonce kapitánem právě zmíněného letu.

Proč by si nechal v zavazadlovém prostoru svůj vlastní kufr? ptala se sama sebe. *A vůbec, proč by si s sebou nesl úplně prázdný kufr?*

Celá situace se jí zdála přinejmenším divná. Odebrala se tedy do kanceláře dispečinku, jelikož se potřebovala spojit s kapitánem Danielem (jak si ho všichni zvykli oslovovat), stejně jako s dalším kolegou, který měl na starosti bezpečnost letového provozu.

Daniela Padáka znala. Byl to sympatický chlapík ve věku přibližně 40 let, údajně starý mládenec. V kolektivu byl oblíbený a měl pověst vynikajícího pilota. Společnosti mnohokrát vypomohl i ve dnech svého osobního volna, když například některý z jeho kolegů onemocněl. *Milé*, pomyslela si sekretářka právě v momentě, když Daniela uviděla vcházet do místnosti dispečinku.

„Ahoj, Parašutisto,“ pozdravil jeden ze starých kádrů dispečinku Daniela.

„Haha, ahoj, ahojte,“ odpověděl milé na pozdrav a začal ze svého pilotního kufříku vyndávat mapy a letovou

dokumentaci. Stručně shrnul kolegům zážitky z londýnského letu. Zavtipkoval o anglickém věčně upršeném počasí, připomněl pár technických detailů o letadle. Upozornil též kolegy na věci, na které by se mohli při tvorbě dalších letových plánů později podívat.

Sekretářka ho pozdravila.

„Nechci vás dlouho zdržovat, ale je tu taková věc... Prosim, zastavte se co nejdřív v mé kanceláři,“ řekla neutrálně, protože nechtěla vytahovat detaily o záhadném kufru před všemi kolegy.

Padák s překvapením přikývl a o několik minut opravdu zaklepal na dveře místnosti na konci dlouhé chodby.

„Ještě jednou vás zdravím,“ zvolala sekretářka.

Daniel se divil, proč ho sekretářka k sobě zavolala a proč v její kanceláři sedí i kolega, který dohlíží na bezpečnost letů a letadel. Překvapení nemizelo, právě naopak, rostlo, když poslouchal detaily o dnešním telefonátu z letiště a o záhadném kufru.

„Promiňte, ale co to má společného se mnou?“ nevydržel a vyrukoval s otázkou.

„Byl jste kapitánem toho letadla,“ odpověděl bezpečnostní expert a nenechal se přerušit. „A na tom divném, prázdném, opuštěném kufru je vaše jmenovka.“

Kapitánu Danielu Padákovi by v tomto momentu mohla velmi snadno vlétnout do úst moucha. Tak je měl překvapením otevřeně.

Pohlednice z nebe

Když člověk dostane znamení, které ho má na něco zásadního upozornit, zvykne si říkat, že dostal pozdrav z nebe. „Haló! Dávej na sebe větší pozor!“ Nebo: „Haló! Je čas na změnu!“

Co z toho však měla naznačit pohlednice, kterou jsem obdržel minulý týden?

Těžko říct. Sám sebe jsem se na to ptal mnohokrát, ale na nic jsem nepřišel. Ta pohlednice byla totiž prázdná. Tedy, skoro prázdná. Kromě mé adresy na ní byla napsaná jen jedna věta. A ta věta vypadala dost divně:

JULES VERNE ŽIL VERNE.

Přesně toto tam bylo napsané. Razítko na známce bylo nečitelné, takže nebylo možné zjistit odesílatele. A už vůbec ne jeho záměr.

Na tuhle pohlednicovou příhodu jsem si vzpomněl v momentě, kdy mě oslovila sekretářka ředitele se „záhadou“ nalezeného kufru.

Co to má, k čertu, znamenat? ptal jsem se sám sebe a netušil odpověď. Číhaly však na mě i další otázky.

„Máte pro něco takového vysvětlení?“ zeptal se kolega z oddělení bezpečnosti.

„Vůbec ne,“ odpověděl jsem a dodal: „Ten kufr určitě není můj.“

Nastala chvíle ticha.

„Určitě není můj. Proč bych si nesl velký prázdný kufr a potom ho nechal na zavazadlovém pásu?“

„To jsme si mysleli,“ dodala sekretářka a pokračovala: „Je to však celé jaksi podezřelé...“

„To tedy ano,“ řekl jsem a trochu znervózněl. Nevysvětlitelné jevy jsem neměl rád. Nebyl jsem na ně zvyklý, v letectvu mělo všechno svoje pravidla a vysvětlení. Vůbec jsem netušil, co má celá tahle příhoda znamenat.

„Možnosti jsou dvě,“ řekl jsem rozvážně. „Buď s tím kufrrem někdo přiletěl a naschvál si ho nevyzvedl, nebo ho někdo jiný s určitým záměrem položil na zavazadlový pás. Ale do příletové haly se můžou dostat jen cestující...“

„Nebo zaměstnanci letiště,“ pokračoval Padákův kolega se svráželým obočím. „Proč by to ale někdo dělal?“

„Logicky: úmyslem bylo, aby ho někdo našel a vrhl jakési ‚podezření‘ na mě,“ dodal jsem, přičemž poslední slova jsem téměř odslabikoval.

„A nemůže to být jen nějaký kanadský žertík?“ zeptala se sekretářka nevinně.

„Přesně! I když trochu nepodařený,“ napadlo mě. Ale vzápětí jsem musel upřímně dodat: „Je tady ale ještě něco.“

Oba kolegové do mě zapíchli svoje pohledy a já jsem se pomalu, ale jistě začal potit.

„Doted' jsem tomu nepřikládal žádnou váhu, ale minulý týden mi přišla domů divná pohlednice,“ přiznal jsem a podělil

se s přítomnými o podrobnosti záhadné pošty. Zdůraznil jsem, že kromě té divné věty s odvoláním se na Julese Vernea tam nic nebylo. A už vůbec ne podpis odesílatele.

„Opravdu na ní nebylo kromě té věty nic napsané?“ zeptala se přehnaně nahlas sekretářka.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Jen moje adresa.“

„Co bylo na razítku na známce?“ zeptal se expert na bezpečnost.

„Vždyť to je právě to,“ dodal jsem a povzdechl si. „Bylo rozmazané.“

„Počkejte,“ řekla rychle sekretářka. „A co bylo vyobrazené na té pohlednici? Fotografie nebo obrázek čeho?“ zeptala se.

„To je další zvláštní věc,“ odpověděl jsem. „Podle známky to odesílatel posílal ze slovenské pošty, ale pohlednice byla zaručeně z Londýna. Zobrazovala Nultý poledník...“

Oba kolegové na mě upřeli tázavý pohled.

„Stejně překvapeně jsem se i já díval na ten obrázek, když jsem tu pohlednici dostal,“ zareagoval jsem, protože otazníky v očích kolegů mi nemohly uniknout.

„Tak tohle je celé opravdu hodně divné,“ řekl expert na bezpečnost a na chvíli se odmlčel.

„Nejhorší je, že nemůžeme nic podniknout,“ dodal po chvíli. „Nic se vlastně nestalo. Nemáme co a ani jak vyšetřovat. I když normální to určitě není...“

To tedy ne, pomyslel jsem si, protože takovouto zvláštní situaci jsem ještě v životě nezažil.

„Mám ještě jednu otázku,“ pokračoval jsem pomalu. „Řekli jste, že v tom kufru byla pohozená jakási kniha. Víte, co to bylo za knihu?“

„Ne, to paní z letiště neříkala,“ odpověděla sekretářka. „Zastavte se u ní.“

Bratislava-Ivanka & Ivanka

Když jsem dnes po přistání letadla Boeing 737 poznamenal, že „dnešní šichtu máme za sebou“, netušil jsem, že nemám tak docela pravdu. Na letišti jsem se zdržel neplánovaně déle, a při rozhovoru o divném kufru a pohlednici jsem skoro zapomněl, že si musím pospíšet – v pátek odpoledne mám přece vyzvednout svoji neteř. *To by byla hanba, kdybych se zase opozdil*, pomyslel jsem si. Duchem nepřítomný jsem jen zamumlal omluvu a rozloučil se s kolegy, kteří nadále diskutovali o mé záhadné pohlednici a budoucím osudu kufru. Vydal jsem se rychle směrem k autu.

Byl jsem Ivančin nejoblíbenější strýc a věřím, že to není jen proto, že jsem její jediný strýček. Odmalička jsme spolu rádi a často trávili čas – Ivanka zbožňovala moje příběhy o létání. Tvrdila, že jednou se i ona stane pilotkou. Měla deset let, takže na rozhodování jí zůstával ještě nějaký ten pátek. Musím však dodat, že na to měla buňky. Jméno Ivanka jí máma dala pravděpodobně s ohledem na mou slabost – podle domovského letiště Bratislava-Ivanka. Každý si ze mě totiž utahoval, že mám příšernou paměť na jména. Proto moje sestra (Ivančina máma) občas žertem říkávala, že malé dali prozíravě jméno po letišti, abych si ho zapamatoval.

Mrkl jsem na hodinky a zjistil, že při optimální konstelaci hvězd stihnu Ivanku vyzvednout včas. Neměl jsem už čas vrátit se na letiště a vyzvednout si kufr, který vlastně nebyl můj. Vlastně jsem to ani nechtěl udělat, ale jakýsi instinkt mi našeptával, že bych měl aspoň vědět, jaká kniha v něm byla ukrytá.

Mobilním spojením jsem proto získal telefonní číslo na oddělení Ztrát a nálezů. Zatímco telefon vyzváněl, uvažoval jsem, co všechno jsem už v letadlech ztratil. Věru, člověk kdeco lehce ztratí, ale už obtížněji najde...

„Letiště Bratislava, oddělení Ztrát a nálezů,“ zazněl neutrální hlas pracovnice letiště.

„Dobrý den, tady kapitán Padák...“

„Ach, voláte kvůli tomu kufru? Tak co, je váš, nebo co to má celé znamenat?“ vychrlila paní do sluchátka a já jsem bezmyšlenkovitě zalhal.

„S kolegy z oddělení bezpečnosti letového provozu jsme se dohodli, že záležitost musí ještě chvíli počkat, protože kufr není můj,“ odpověděl jsem téměř sebejistě a koulel očima. „Jen bych chtěl vědět, jaká byla v kufru kniha. Prý tam nějaká byla...,“ zeptal jsem se.

„Počkejte, prosím,“ odpověděla pracovnice tak trochu nakvašeně. To, že se v pátek odpoledne nezbavila divného kufru, pro ni zjevně nebylo potěšující novinkou. „Ehm, tady to mám,“ dodala. „Ts, vždyť to je obyčejná verneovka! ,Cesta kolem světa za osmdesát dní!‘“

Byla to moje chyba, že jsem právě v tom momentě otevřel dveře od auta. Zbývá jen doufat, že mě nikdo při tomto manévru neviděl. Ještě víc jsem totiž vyvalil oči a třískl se hlavou o rám auta tak, jako bych byl úplně tumpachový.